

τος καὶ πεινασμένος, κι ὅλ' αὐτὰ τὰ χρωστῶ στὴ σκέψη μου.

— Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ σκέψη; φώναξ' ὁ βασιληᾶς ἀνυπόμονα.—Σέ πέντε λεπτά θὰ σέ κρεμάσω καὶ θὰ σέ φτύσω κατάμουτρα, καταραμένε. Ἡ σκέψη σου θὰ σέ παρηγορήσει; Καὶ τί θ' ἀπογίνουν οἱ σκέψεις σου ποὺ θάχεις διασκορπίσει σ' ὅλον τὸν κόσμος;

Μὰ ὁ σοφὸς—ποὺ ἦτανε ἀληθινὰ σοφὸς—ἀποκρίθηκε ἥρεμα.

— Φτωχὲ θνητέ! Ἡ σκέψη εἶναι ἀθάνατη.

M. A.

ΠΡΩΤΟΝ

ὦ πόσο ἀργά, τὰποσπερνά
βαθαίνει ὁ Νοῦς, μὲς τοὺς βυθοὺς
κάποιων λυγμῶν.

Κι ὀργὰ γοργά, Νύχτα καὶ νά!
βαθαίνει ὁ Νοῦς, μὲς τοὺς βυθοὺς
ποιῶν ὀδυρμῶν.

Μὰ ἡ δροσανγὴ..—ποὺ εἶναι οἱ δαρμοὶ—
βαθαίνει ὁ Νοῦς, μὲς τοὺς βυθοὺς
κάποιων παλμῶν

Κι ὦ ἐσὺ Πηγὴ — ποὺ εἶν' οἱ λυγμοὶ —
βυzaίνει ὁ Νοῦς, μὲς τοὺς βυθοὺς
ποιῶν στοχασμῶν

ΦΩΤΗΣ ΓΙΑΧΑΡΑΣ